

VANDAAG HOREN WE TOCH MAAR BIECHT

Pauline Spierings uit Eindhoven heeft een opmerkelijk boek geschreven dat over het verleden gaat maar dat ook onze tijd een behartenswaardige spiegel voor houdt. Op 4 maart j.l. was een groot gezelschap naar een keurig geregistreerde bijeenkomst in de kapel van het klooster Eikenburg (Eindhoven) gekomen om de presentatie van het boek mee te maken. Een thuiswedstrijd..... want Pauline (80) is daar al lange tijd kosteres. De titel van het boek getuigt al van een typerende humor: *Wij horen vandaag geen biecht. Het leven van een pastoorsmeid*. Een stevig en zwaar boek met een rijke inhoud. Die rijke inhoud kan ik in drie hoofdlijnen samenvatten.

Pauline Spierings

Eerst wil ik wel even vertellen hoe ik een (kleine) rol speelde in het tot stand komen van het boek. Tijdens zwemmen voor senioren in het zwembad van Eikenburg kwam Pauline altijd naar me toe, meestal om een nieuwe mop te vertellen en bijna altijd ook om te vertellen wat ze zoals in haar leven had meegemaakt. Pastoorsmeid!?! Eerst dacht ik aan een aantal anecdotes die Cees Prinsen wel zou kunnen gebruiken in zijn cabaret, daarna begon ik te denken aan een artikelenreeksje in de regionale bladen over het leven en werk van Pauline, weer een tijd later ontstond het idee dat er wel een interessant boek in zat en weer wat later kwam ik tot de conclusie dat ze het zelf moest schrijven. Dat was raak. Uiteraard met een groepje vaklui om haar heen. En zo is het gegaan. Twee jaar lang is er intensief samengewerkt om haar herinneringen en archief boeiend op schrift te krijgen, in haar eigen stijl, en eigenlijk heb ik alleen maar de concept-versie in nachtelijke uren doorgenomen, omdat ik toen overdag geen tijd had. Graag gedaan, dat mag ik wel zeggen. Haar archief wordt ondergebracht in het Katholiek DocumentatieCentrum in Nijmegen.

Nu terug naar het boek. Op je eigen gevoel en praktisch denken vertrouwen en dat met verve uitdragen, dat is de eerste lijn in het boek. Iemand die al heel vroeg de zelfkennis had dat ze ontzettend graag mensen hielp en vast besloten was om dat waar te maken.. Een persoon worden die ervan geniet dat je concreet van betekenis bent voor anderen. Van dat levensdoel is het gehele boek doordrenkt. In pedagogisch zin is het interessant dat iemand zo'n zelfbeeld waar maakt en

hoe. Pauline genoot een beperkte huishoudelijke opleiding, prima natuurlijk, maar wist steeds op eigen kracht (vaak autodidactisch) zich op hoog niveau te bekwamen als kokkin, administrateur, organisator, begeleider, kosten, kinderopvangster, voorzitter van een internationale organisatie van priester-assistentes, woordvoester in andere talen. Misschien kun je het zo zien: als Pauline een karwei toevertrouwd kreeg of er zelf voor koos, dan werd er ook iets van gemaakt.

Cees Prinsen en zijn Meidenkist

Cees verkocht zijn optreden als volgt:

Uw organisatie zet zich volledig in om het jaarprogramma rond te krijgen.

Een gezellige avond kan en mag niet ontbreken op het programma. Iemand die zo'n avond zinnig weet te vullen is niet gemakkelijk te vinden. Cees Prinsen is een man die daar wel raad op weet. Cees is een uitmuntende verteller uit Hilvarenbeek. Schrijver van heemkundige artikelen en bovenal specialist in historie en volksleven waarvoor hij onlangs nog geridderd is. Als rasechte Brabander kent hij het land erg goed en wordt in heel Nederland uitgenodigd.

Hij bezoekt u graag met zijn programma genaamd: **DE MEIDENKIST.**

Om te beginnen is er een klein tentoonstellinkje waar alles naar hartenlust vastgepakt mag worden. Het onbetwiste hoogtepunt van de avond is zijn meidenkist boordevol spullen uit de tijd van toen. Van antieke kleding tot blokval, primitieve voorbehoedsmiddelen, dodenlantaarn tot legendarische snelzeiker. Cees doorspekt zijn spullen met anekdotes en wetenswaardigheden. De meidenkist is een spiegel uit het verleden.

De tweede lijn betreft de geschiedenis van ons land na de Tweede Wereldoorlog. We leven in een tijd waarin vaak en zelfs met een zeker genoegen geconstateerd wordt dat de tijd van de katholieke kerk gedateerd is of zou zijn. In de Nederlandse media is er amper nog enige benul van de betekenis van de Kerk in de bereiken van een meer menselijke wereld maar ook – en dan op wat kleinere schaal – wat de gevolgen waren van het verlies van de maatschappelijke infrastructuur van de parochies. De zuil was sterk omdat de maatschappij levensbeschouwelijk georganiseerd was, in het geval van dit boek de indeling in bisdommen, dekanaten en parochies. En in die parochies vond op vaak intensief niveau het dagelijkse samen leven plaats.

Natuurlijk waren er pastoors die gezinsuitbreidingen propageerden (maar er waren ook heel anderen). De titel van het boek *Wij horen vandaag geen biecht* lezen we nu met een glimlach, maar was indertijd ook wel een uiting van paternalisme. De huidige lezer zal echter verbaasd kijken of terugkijken naar wat er binnen zo'n parochie allemaal voor en met elkaar geregeld werd. We kunnen niet weglopen voor de gedachte dat er ook veel verloren is gegaan. Pauline Spiering was in dat

kader een initiatiefneemster die heel wat hooi op haar vork nam. En dat kwam altijd neer op zorg voor anderen. Als het kon met elkaar.

De derde lijn is de rol die Pauline gespeeld heeft in het zich internationaal organiseren van de pastoorsmeiden, naar Frans voorbeeld priester-assistentes genoemd. De oorsprong van dat initiatief lag bij een Franse pater die veel op pastorieën kwam en na enige tijd op de pastorieën meteen zag of hij met een mannetjeshuishouden te maken had of een huishouden met een vrouw aan het roer. En dat niet alleen: hij zag ook dat het werken vanuit een geordende, verzorgde

Eikenburg (Eindhoven)

en liefst gezellige omgeving ten goede kwam aan de kwaliteit van het werk van de pastoor met zijn kapelaans. Reeds een jaar of 25 na de Oorlog is de structuur van parochies pastoors, kapelaans, parochianen en veel eigen initiatieven bij ons geleidelijkaan gaan wegwijnen. En de laatste 25 jaar is het hard gegaan zodat nu nog instandhouding van het meest noodzakelijke op de rol staat. Hoe anders was dat vóór het Tweede Vaticaans Concilie (1962), na meer dan een eeuw katholieke maatschappelijke 'zekerheid' en stevigheid, een Concilie dat natuurlijk niet de oorzaak was van de grote verschuivingen, maar eerder een gevolg van nieuwe tijden. De tijd dat enkele duizenden priester-assistentes in Rome ervaringen uitwisselden en de kwaliteit van hun taken bespraken, met volle instemming van de paus, ligt ver achter ons. Wat toen vanzelfsprekend was, moet nu opnieuw uitgevonden en beoefend worden. Maar met Pauline vertrouwen we erop dat in een tijd van nieuwe invloeden op het mens-zijn, de zorg voor elkaar onverwoestbaar zal blijken. Laten we maar wat meer bij elkaar te biecht gaan.

Het boek is verkrijgbaar in de Eindhovense boekenwinkels (18 euro) en te bestellen via: wijhorenvandaaggeenbiecht@gmail.com